

Tak to vidím ja / klient

Klient je osoba, na ktorej to všetko stojí. Bez klienta je naša práca úplne zbytočná – nie je pre koho ju robiť, nie je, kto by za ňu zaplatil.

Klient je človek, ktorý si v mnohých prípadoch vytiahol „čierneho Petra“. Klient má smolu, že sa stal zamestnávateľom, že sa stal klientom.

Čo je najdôležitejšie v našom živote? Je to POCIT !!! Cítíme lásku, cítime sa byť potrební, uznávaní, veselí, rešpektovaní, dôležití, bohatí, láskaví, rodičmi, atď... Naš život je o pocitoch.

Pocity sú aj opačné. Môžeme sa cítiť zbytoční, zabudnutí, na obtiaž, ignorovaní, slabí, ponižovaní.

Tu – v pocitoch klienta hľadáme odpoveď na to, akí sme opatrovatelia. Hľadáme a vytvárame odpoveď, ktorá sa ukáže v jeho očiach a pousmíatí. Je jedno o koho sa staráme. Je úplne jedno, či má náš klient 10, alebo 90 rokov. Je jedno, akej je národnosti, či koľko má peňazí. Hľadáme uznanie v jeho výraze.

Je smutné, ak klienti sú zavretí, bez možnosti ísť na čerstvý vzduch. Vidieť život a byť jeho súčasťou. Ak nesmú fajčiť, dať si pohár vína a pozerat' telku o polnoci. Aký je potom rozdiel medzi človekom odsúdeným za spáchaný zločin a klientom?

Chýbajú mi ľudia, ktorí vezmú toho človeka von. Dajú si s ním pívko, alebo šamrolku a okomentujú to, čo sa práve okolo nich deje. Ukážu, že im záleží na tom čo si ten človek myslí a budú rešpektovať jeho právo na život – jeho ľudské práva. Že klient bude mať možnosť pomazliť sa s mačkou – bez narušenia nejakého interného predpisu.

Zariadenia aj domácnosti sú rôzne. Niektoré sú luxusné, iné obyčajné. Klienti sú rôzni. Každý človek je iný a každý vyžaduje individuálny prístup. Je klient, ktorý povie „ahoj, ja som Fero a tykaj mi“ a opatrovateľka, ktorá to nedokáže, mu nikdy nebude taká blízka, ako tá, ktorá s tým problém nemá, aj keď je v iných oblastiach slabšia. Je klient, ktorý povie „môžete mi hovoriť pán inžinier“ a opatrovateľka, ktorá bude fantastická, no nebude mať vzťah k vážnej hudbe, alebo politike u neho nezabuduje. Je tu chémia a nie každý človek nám ladí. Sú tu spomienky a naša tvár môže byť s nejakou typologicky spojená = v dobrom aj zlom. Je tu naše vnútorné rozpoloženie.

Ak sa opatrovateľka cíti dobre, tak svoju spokojnosť dokáže preniesť na klienta. Psychohygienu !

Ak sa cíti nedocenená, je vyhorená, má trápenie, alebo ju jednoducho tá práca nebaví – klient je ten, kto to pocíti.

Vráťme sa na začiatok tejto úvahy – za čo vlastne klient platí? Za čo odvádza dlhé roky dane a teraz si ešte dopláca? AKÝ MÁ POCIT? Pocit – to je to, čo si „kupuje“. Pocit – je to na čom záleží.

Jarino